

NOTE DE STUDIU

1 TIMOTEI

Schia cărții

John Vernon McGee

EPISTOLELE PASTORALE

Cele două epistole către Timotei și cea către Tit sunt reunite sub denumirea generică de “**Epistole pastorale**”. Conținutul lor demonstrează motivul pentru care sunt numite astfel. Epistolele au fost scrise de apostolul Pavel către doi din tinerii convertiți prin lucrarea lui (1 Tim. 1:2; Tit 1:4), care îl urmaseră pe el în multe din călătoriile sale misionare. Pavel le încredințase acestor doi tineri sarcina de a păstori o biserică și acum el le dă instrucțiuni pentru organizarea și ordinea din bisericile locale. Aceste epistole conțin un mesaj special pentru tinerii păstori și instrucțiuni valabile și în ziua de azi. Deși Pavel le-a adresat tinerilor săi prieteni și lucrători împreună cu el, mesajul epistolelor pastorale este un mesaj pentru biserici.

TIMOTEI

AUTORUL: Pavel**DATA:** aprox. 64 d.Hr.

După toate probabilitățile, Pavel a fost eliberat din închisoare, la Roma, cândva între anul 64 și anul 67 d.Hr. Dacă această presupunere este corectă, în acest interval de timp a scris prima sa epistolă către Timotei. Tot atunci i-a scris și lui Tit. Unii experți sunt de părere că Pavel a scris aceste epistole când se afla în Macedonia. El l-a lăsat pe Timotei în Efes (1 Tim. 1:3) și a scris această epistolă prin care îl încuraja și îl sfătuia (1 Tim. 6:20).

TEMA: Guvernarea și ordinea în biserică locală.

Aceasta este o deosebire majoră față de Epistola către Efeseni în care Biserica este trupul lui Hristos, Biserica nevăzută. Aici, în 1 Timotei, este prezentată ca o adunare locală de credincioși organizați pentru împlinirea unui scop comun.

VERSETE CHEIE:

“După cum te-am rugat la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură” (1 Tim. 1:3).

“Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului cel viu, stâlpul și temelie adevărului” (1 Tim. 3:15).

Învățătura sănătoasă și conduita corectă sunt elementele care identifică biserica locală.

Cuvântul “învățatură” apare de 8 ori; “sfîntenie” apare de 8 ori; verbul “a învăța” sau substantivul “învățător”, de 7 ori și “bine” de 22 de ori.

SCHIȚA:

- I. **CREDINȚA** bisericii – cap. 1
 - A. Introducere – v. 1-2
 - B. Avertisment referitor la învățătura falsă – v. 3-10
 - C. Mărturia personală a lui Pavel – v. 11-17
 - D. Porunca dată lui Timotei – v. 18-20
- II. **RUGĂCIUNEA PUBLICĂ și LOCUL FEMEII** în biserici – cap. 2
 - A. Rugăciunea publică pentru toți oamenii și pentru autorități – v. 1-7
 - B. Cum trebuie să se roage bărbații – v. 8
 - C. Cum trebuie să se roage femeile – v. 9-15
- III. **SLUJITORII LUI DUMNEZEU** din biserici (locale) – cap. 3
 - A. Cerințe pentru bătrâni – v. 1-7
 - B. Cerințe pentru diaconi – v. 8-13
 - C. Instrucțiunile lui Pavel pentru Timotei – v. 14-16
- IV. **APOSTAZIA** din biserici – cap. 4
 - A. Cum pot fi recunoscuți apostaziții – v. 1-5
 - B. Ce poate face “slujitorul cel bun” în timpul apostaziei – v. 6-16
- V. **ÎNDATORIRILE SLUJITORILOR BISERICII** – cap. 5, 6
 - A. Relația păstorilor cu diferite grupe din biserică locală – cap. 5
 - B. Relația credincioșilor cu alții – cap. 6

COMENTARIU:**I. Credința Bisericii – cap. 1**

Aceasta nu este o afirmație doctrinară, ci un avertisment împotriva învățătorilor falși. Evanghelia harului lui Dumnezeu este elementul central în doctrina creștină întrucât este legat de Persoana lui Hristos.

1. Introducere – 1:1-2

v. 1 Pavel declară că este un apostol al lui Isus Hristos prin porunca lui Dumnezeu. Expresia “Mântuitorul nostru” apare de 6 ori în Epistolele pastorale și este folosită atât cu referire la Dumnezeu, cât și cu referire la Hristos.

(*Voia* lui Dumnezeu și *lucrarea* lui Hristos – este voia lui Dumnezeu să-i mântuiască pe oamenii păcătoși; prin lucrarea lui Hristos este posibilă mântuirea păcătoșilor.)

“Nădejdea noastră” se referă la viitor.

v. 2 “adevăratul meu copil în credință” – atât Timotei, cât și Tit au venit la Hristos prin lucrarea lui Pavel.

“Îndurare” apare și în 2 Timotei, și în Tit, fiind termenul caracteristic introducerilor din Epistolele pastorale.

2. Avertismentul împotriva învățăturii false – 1:3-10

v. 3 “să nu învețe pe alții altă învățătură” – Biserica trebuie să urmeze învățătura apostolilor (Fapte 2:42). Aceasta este “învățătura sănătoasă” (v. 10).

v. 4 “Basmeele” sunt mituri. “Înșirări de neamuri fără sfârșit” se referă la o învățătură a grecilor care aparținea gnosticismului, prima erezie apărută în Biserică. Sau poate fi o referire la genealogiile Vechiului Testament.

v. 5 Scopul învățurii sănătoase este acela de a da naștere dragostei în trăirea creștină.

v. 6 “Flecării” – vorbărie fără conținut.

v. 8 Legea este bună din punct de vedere moral, dar nu este bună și pentru mântuire. Legea nu poate mântui nici un om păcătos; poate doar să-i arate că a greșit.

v. 10 Biserica locală trebuie să le ofere oamenilor învățătura sănătoasă pentru ca ei să aibă ulterior o conduită corectă. Omul trebuie să gândească corect pentru a acționa corect.

3. MĂRTURIA PERSONALĂ A LUI PAVEL – 1:11-17

v. 11 Dumnezeu i-a încredințat lui Pavel “Evanghelia slavei”.

v. 12 Cu alte cuvinte, “prin faptul că m-a pus în slujba Lui mi-a arătat că mă socotește vrednic de încredere”.

v. 13 Aceasta este declarația lui Pavel despre viața lui anterioară experienței de pe drumul Damascului.

Un păcătos de îndurare are nevoie în primul rând, nu de dreptate.

v. 14 Credința, dragostea, harul și îndurarea sunt realitățile minunate ale creștinismului.

v. 15 Pavel nu vrea să fie nici pretențios, nici sumbru când spune că a fost cel dintâi dintre păcătoși. Pur și simplu așa se considera. Aceasta nu este o figură de stil.

v. 16 Pavel poate fi un exemplu și o încurajare pentru păcătoși care pot vedea astfel cum l-a mântuit Dumnezeu. Oricine poate înțelege astfel că Dumnezeu îi mântuiește pe oamenii păcătoși.

v. 17 Acesta este un imn de laudă înălțat către Dumnezeu.

4. PORUNCA DATĂ LUI TIMOTEI – 1:18-20

v. 18 Aceasta este porunca dată personal lui Timotei de către apostolul Pavel.

v. 19 Deja apăruseră apostazi printre credincioșii din bisericile locale.

v. 20 Pavel îi numește pe doi dintre cei care huliseră.

“I-am dat pe mâna Satanei” – aceasta era o slujbă sau lucrare apostolică (în sensul că numai un apostol o putea face).

“ca să se învețe să nu hulească” este “să fie învățați, prin disciplină, să nu hulească”.

II. RUGĂCIUNEA PUBLICĂ ȘI LOCUL FEMEII în biserică – Cap. 2**1. Rugăciunea publică pentru toți oamenii și pentru autorități – 2:1-7**

v. 1 A mijloci înseamnă a te ruga pentru cineva, a cere ceva în folosul acelei persoane.

v. 2 “pentru cei ce sunt înălțați în dregătorii” înseamnă pentru toți cei în poziție de autoritate, toți cei care dețin funcții care ar putea influența răspândirea Evangheliei. Rugați-vă pentru că să aveți libertatea de a trăi așa cum trebuie să trăiască un credincios și pentru libertatea de a propovădui celor pierduți Evanghelia.

v. 3 Aceasta este voia lui Dumnezeu.

v. 4 Dorința lui Dumnezeu este ca toți oamenii să fie mântuiți. Rugăciunea pentru autorități care să permită proclamarea Evangheliei este conform voii lui Dumnezeu. De asemenea, El dorește ca toți credincioșii să progreseze până la maturizarea deplină prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu.

v. 5 Rugăciunea este făcută numai prin Hristos, pentru că nici un om nu poate veni direct în prezența lui Dumnezeu, ci numai prin mijlocirea lui Hristos. El este Mijlocitorul dintre Dumnezeu și om pentru că El este și Dumnezeu (Hristos), și om (Isus).

v. 6 Hristos este prețul de răscumpărare (scaunul îndurării) pentru toată omenirea. Omul trebuie să-și însușească îndurarea pentru ca aceasta să fie eficientă (la fel cum un cadou trebuie acceptat pentru ca acesta să devină al tău).

v. 7 “am fost pus”, adică “am fost numit în această funcție”.

2. Cum trebuie să se roage bărbații – 2:8

v. 8 “Vreau” exprimă o dorință aici. “În orice loc” în care se întâlnesc cei credincioși.

“Și să ridice spre cer mâini curate” – era un obicei din vremea aceea practicat de Biserica primară. Demonstra dedicarea din viața celor care se rugau.

“Fără mânie” – aceasta înseamnă că păcatele au fost mărturisite.

“Fără îndoieli” (vezi Evrei 11:6).

3. Cum trebuie să se roage femeile – 2:9-15

v. 9 La fel ca în versetul 8, “vreau” trebuie înțeles ca “doresc”. Atunci când se roagă lui Dumnezeu, femeile nu trebuie să se îmbrace gândindu-se la cum să atragă bărbații (vezi 1 Cor. 11:5).

v. 11 Un avertisment împotriva mișcărilor feministe.

v. 12 Femeia nu trebuie să aibă întâietate asupra bărbatului în chestiunile de ordin spiritual, și aceasta pentru menținerea ordinii și a unei conduceri potrivite. Bărbatul ar trebui să fie preocupat mai degrabă de poziția sa de lider spiritual, decât de aceea de impunere a autorității sale asemenea unui dictator.

v. 13-15 Păcatul Evei a adus păcatul în lume. “...prin nașterea de fii” – Maria L-a născut pe Isus și astfel a venit Mântuitorul în lume. Nu printr-un bărbat a venit Mântuitorul în lume, ci printr-o femeie. Totuși, femeia este mântuită prin credință, așa cum și bărbatul este mântuit prin credință. Și ea trebuie să crească în dragoste și sfințenie, la fel ca bărbatul.

III. SLUJITORII LUI DUMNEZEU DIN BISERICI (locale) – cap. 3

1. Cerințele pentru bătrâni – 3:1-7

v. 1 “Adevărat este cuvântul acesta” poate fi tradus “Credincios (sau demn de încredere) este cuvântul acesta”. Un cuvânt mai potrivit în loc de “dorește” ar fi “caută”. “Episcop” înseamnă supraveghetor.

“Bătrân” sau “episcop” înseamnă același lucru. “Bătrân” (în greacă, *presbuteros*) este cuvântul aplicat persoanei; “episcop” (în greacă, *episkopos*) este cuvântul aplicat funcției.

v. 2 Cerințe pozitive:

“bărbatul unei singure neveste” – să nu se facă vinovat de imoralitate, poligamie sau divorț.

“Cumpătat” – calm, echilibrat, care nu este lesne crezător.

“Înțelept” – serios, discret.

“Vrednic de cinste” – cu un comportament corect, ordonat.

“În stare să învețe pe alții” – cu abilitatea și dragostea de a învăța pe alții.

v. 3 Interdicții:

“Să nu fie bețiv” – să nu obișnuiască să se îmbete.

“Nici bătaș” – să nu fie aprig la mânie, gata să se ia la harță cu oricine.

“Nici doritor de câștig mârșav” – să nu fie lacom și să încerce să obțină câștig pe căi necinstite.

“Blând” – mai potrivit ar fi “chibzuit, cuminte”.

“Nu gălcevitor” – să nu fie gata să se certe oricând și din orice.

“Nu iubitor de bani” – să nu fie lacom de bani.

v. 4 Un “bătrân” ar trebui să fie autoritatea la el în casă, fără să se poarte ca un dictator.

v. 5 Va fi același om și la biserică, și acasă. Nici dictator, nici un bărbat care nu se poate impune.

v. 6 “Să nu se îngâmfe” sau “să nu fie orbit de mânie”. Să nu fie acuzat de aceeași vină cu diavolul al cărui păcat capital a fost mândria. “Osânda” este mai potrivit să fie tradus prin “judecata”. Satan va fi acuzatorul său.

v. 7 “O bună mărturie” – o purtare care să-i atragă o reputație bună.

2. Cerințele pentru diaconi – 3:8-13

v. 8 Pavel și Apolo sunt numiți diaconi; în 1 Cor. 3:5 sunt numiți *slujitori ai lui Dumnezeu*. Hristos este numit “slujitor” în Galateni 2.17;

Oficialii guvernamentali sunt numiți slujitori ai lui Dumnezeu în Romani 13:4.

Despre slujitorii lui Satan se spune în 2 Cor. 11:15 că se prefac în slujitori ai neprihăririi.

Acesta este un termen general pentru slujitor și lucrător.

“Să fie cinstiți” cu sensul de “demni”. Să nu fie oameni cu două fețe. Să nu bea mult vin. Biblia ne învață să fim cumpătați, nu pretinde o abținere de la vin.

“Nu doritori de câștig mârșav” înseamnă că nu aibă o dragoste nemăsurată de bani obținuți prin orice mijloace.

v. 9 “Taina credinței” este revelarea Evangheliei în Hristos. “Credința” este conținutul Evangheliei.

“Într-un cuget curat” este recipientul care ține Evanghelia.

v. 10 Diaconul trebuie testat înainte de a fi pus în funcție. “Fără prihană” înseamnă că nu sunt găsiți vinovați, dacă sunt acuzați de ceva.

v. 11 Soțiile diaconilor trebuie să se ridice la înălțimea unui anumit standard.

“Neclevetitoare” înseamnă care nu bârfesc.

v. 12 La fel ca bătrânii.

v. 13 Un diacon care slujește bine va deveni un om demn de încredere. “Îndrăzneala” este încrederea și curajul în mărturisirea credinței.

3. Instrucțiunile lui Pavel pentru Timotei - 3:14-16

v. 14 Pavel a trimis această scrisoare pentru Timotei oferindu-i astfel instrucțiuni care să-l ajute până la venirea sa.

v. 15 Această scrisoare ar fi trebuit să fie cartea de instrucțiuni cu privire la ordinea din biserica locală, în absența lui Pavel.

v. 16 “Taina evlaviei” – scopul lui Dumnezeu este să-l facă pe orice om să fie asemenea lui Dumnezeu (1 Ioan 3:2).

“Dumnezeu S-a arătat în trup” – trupul sau carnea care L-a revelat pe Dumnezeu omului, în același timp L-a ascuns de om, pentru că Dumnezeu este Duh.

“Neprihănit în Duhul” este “a fost îndreptățit în Duh”.

“Văzut de îngeri” poate fi tradus mai bine prin “a apărut sau S-a arătat îngerilor”.

Probabil că acesta a fost unul din primele crezuri ale Bisericii primare. Toate acestea sunt în contrast cu ceea ce urmează în capitolul 4.

IV. APOSTAZIA DIN BISERICI – cap. 4

1. Cum pot fi recunoscuți apostazi – 4:1-5

v. 1 “Vremile din urmă” sunt zilele din urmă ale Bisericii pe pământ.

“Se vor lepăda” este “se vor îndepărta” (în greacă, *apostesontai*, care înseamnă “a sta departe de”). Apostazi sunt cei care au crezut cândva Scripturile și marile adevăruri din Scripturi, dar au ajuns să le nege în întregime.

“Credința” este adevărul din Scriptură. “Înșelătoare” sau “rătăcitoare”.

“Învățăturile dracilor” – este evident că duhurile rele îi conduc pe învățătorii falși în propagarea erorilor satanice.

v. 3 Aceste erori erau propovăduite de esenieni, un grup de asceți adunați în apropiere de Marea Moartă, acolo unde au fost găsite și celebrele Manuscrise de la Marea Moartă. Nu erau creștini, dar trăiau acolo în vremea Domnului Isus.

v. 4, 5 Acest fragment ar trebui să rezolve problema cu regimurile alimentare și mai ales cea legată de carne. Dacă poți aduce mulțumiri lui Dumnezeu pentru hrana pe care o mănânci, aceasta este sfințită pentru trupul tău.

2. Ce poate face “slujitorul cel bun” în timpul apostaziei – 4:6-16

v. 6 Slujitorul lui Dumnezeu ar trebui să-i avertizeze pe credincioși cu privire la apostazie și la învățătorii falși învățându-i cuvintele credinței.

v. 7 Evitați miturile femeilor bătrâne. Practicați sfințenia, evlavia.

v. 10 Hristos este Mântuitorul tuturor oamenilor, dar numai cei care cred în El sunt mântuiți (Ioan 3:16; 1 Ioan 2:2).

v. 12 Timotei era tânăr, probabil abia trecuse de 30 de ani.

v. 13 Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să citească Scriptura public, să mângâie și să învețe pe alții.

v. 14 Timotei avea darul Duhului pentru a face această lucrare, așa cum ar trebui să aibă fiecare slujitor al lui Dumnezeu. Timotei era un învățător ordonat prin punerea mâinilor bătrânilor bisericii asupra lui.

v. 15 “Pune-ți pe inimă aceste lucruri” înseamnă a studia conștiincios și cu consecvență.

v. 16 Timotei este avertizat să fie credincios în învățătura pe care o dă altora.

V. ÎNDATORIRILE SLUJITORILOR BISERICII – cap. 5, 6

1. Relațiile păstorilor cu diferite grupe din biserica locală – 5:1-25

v. 1 Un bătrân nu trebuie mustrat în public, ci trebuie luat deoparte pentru a i se spune ce nu este în regulă.

v. 2 El trebuie să aibă o relație curată cu persoanele de sex opus.

v. 3-13 Aceasta este o secțiune ce cuprinde instrucțiuni cu privire la văduve. Este evident că văduvele primeau sprijin financiar din partea bisericii locale (v. 3). Responsabilitatea față de familie ocupă primul loc în viața unui creștin (v. 8). O văduvă putea ocupa o funcție în biserică – evident este vorba de slujba de diaconiță (v. 9, 10). Lenea și bârfa sunt condamnate (v. 13).

v. 14 Femeia este cea care ține gospodăria.

v. 15 Unele femei adoptaseră ritualuri păgâne.

v. 16 Fiecare familie trebuie să aibă grijă de văduvele ei.

v. 17-19 Bătrânii trebuie să fie respectați și să se bucure de cinste din partea celorlalți. Cine aduce o acuzație unui bătrân trebuie s-o facă în prezența martorilor.

v. 20 Înseamnă aceasta să chemi pe nume pe bătrânul care a păcătuit? Probabil că da.

v. 21 Slujitorul lui Dumnezeu nu trebuie să fie părtinitor.

v. 22 “Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă” este un avertisment să nu se grăbească în a reprimi în funcție un bătrân care s-a făcut vinovat de un păcat.

v. 23 Aici vinul este văzut ca medicament. Deși era tânăr, Timotei avea o problemă cu sănătatea.

v. 24, 25 Dumnezeu nu judecă întotdeauna păcatele în această viață. Uneori judecata nu vine decât după ce credinciosul ajunge în fața scaunului de judecată al lui Hristos (vezi 1 Cor. 11:31, 32).

2. Relațiile credincioșilor cu alții – 6:1-21

v. 1, 2 Acestea sunt relațiile dintre stăpâni și mâna de lucru.

v. 3-5 Să nu aveți nimic de-a face cu oamenii mândri care nu vor decât să se contrazică, să se certe.

v. 6-16 Aceasta este o listă de nestemate prețioase pentru credincios. Un credincios trebuie să fie mulțumit de poziția sau condiția sa în această viață (v. 6). Versetul 7 conține un adevăr evident. Bogățiile nu pot aduce adevărata mulțumire interioară (v. 9). Bani nu sunt răi în sine (v. 10). Banul este amoral. “Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor”. Omul lui Dumnezeu ar trebui să urmărească aceste virtuți (v. 11). Această luptă (v. 12) poate fi interioară sau exterioară, fizică sau spirituală. Isus este singura Persoană care a înviat din morți într-un trup gloriificat (v. 16).

v. 17 Acesta este un avertisment pentru cel bogat.

v. 20 “ce ți s-a încredințat” (vezi 2 Tim. 1:12). “Știința pe nedrept numită astfel” sau, mai corect, “în mod fals numită știință”. Pavel se referă la erezia gnosticismului.